

Μια αγκαλιά

Έχω τεράστια αδυναμία στον μπαμπά μου. Μόνο με αυτή τη φράση μπορώ να αρχίσω όπως άλλωστε συμβαίνει με τις περισσότερες κόρες.

Πρόκειται για τη σχέση εκείνη που καθορίζει τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε το άλλο φύλο, ένα πρότυπο που μας κυνηγά σε όλη μας τη ζωή και ένα μέτρο σύγκρισης για κάθε άντρα που συναντάμε. Είναι ο υπερήρωάς μας, κοντά του νιώθουμε πάντα ασφαλείς και η έλλειψή του μας ωθεί να ψάχνουμε αγωνιωδώς για κάτι που θα μπορούσε να καλύψει το κενό του. Η αλήθεια είναι ότι δεν τον ξεπερνάμε ποτέ και ας μην το παραδεχόμαστε. Όμως γνωρίζω εκ πείρας ότι και οι μπαμπάδες μας δεν έχουν μάτια για άλλη, εκτός και αν είναι η αδελφή μας.

Μεγαλωμένοι να μη δείχνουν τα αισθήματά τους, τα λόγια που τελικά δεν ειπώνονται δημιουργούν σχέσεις που κινούνται κάπου μεταξύ λατρείας και παρεξήγησης.

Αυτό είναι ένα βιβλίο για να πούμε όλα όσα θα θέλαμε στον πρώτο μεγάλο έρωτα της ζωής μας.

Στον μπαμπά μου, γιατί κάθε βράδυ κοιτώ το αστέρι μας στον ουρανό...

Μαρίνα Γιώτη

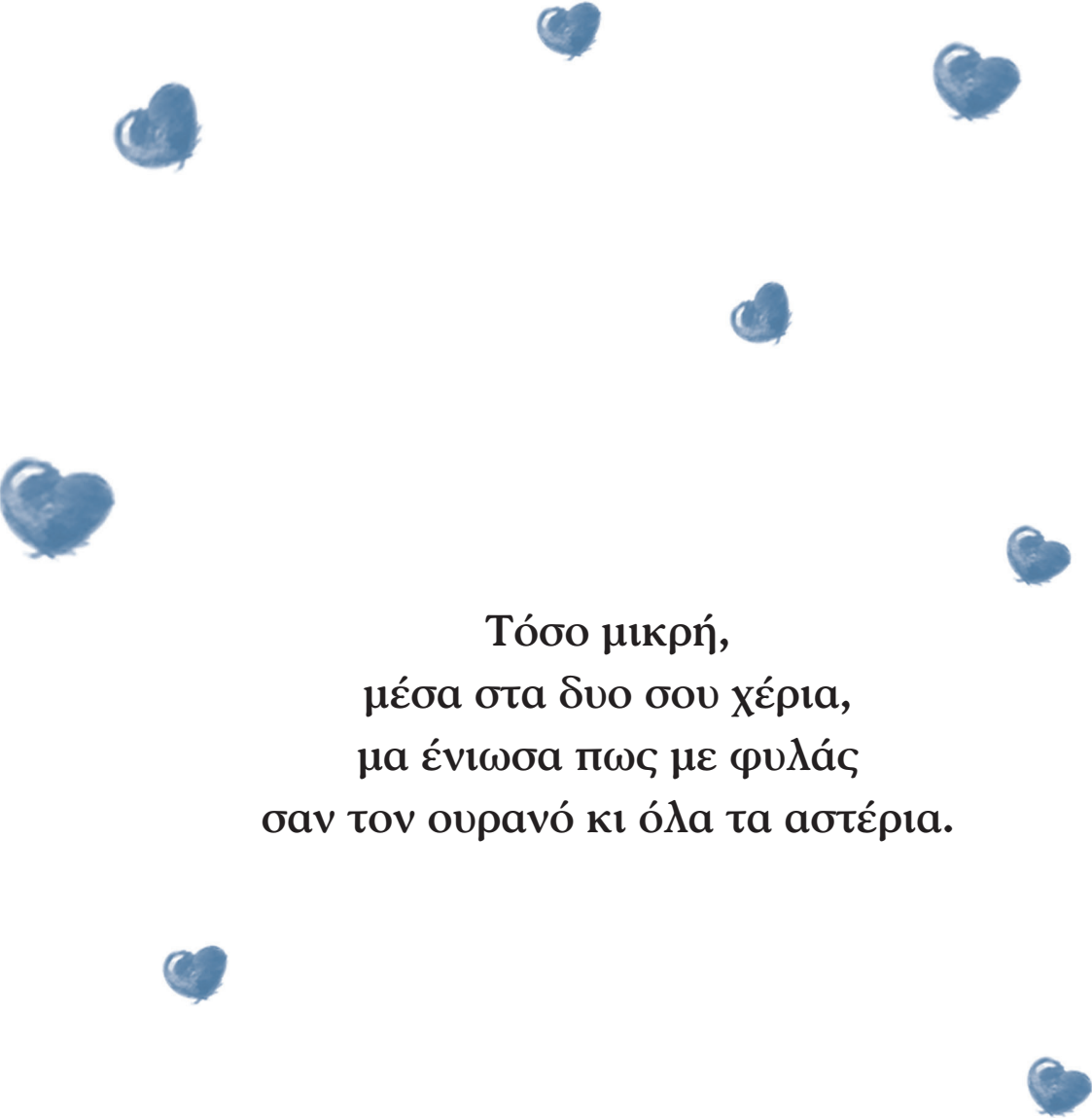
Πρώτη φορά σε αντίκρισα
τη μέρα που γεννήθηκα.
Αν και ήδη ήξερα
πόσο κοντά μου ήσουν...

αμέσως τρύπωσα

στην πελώρια
αγκαλιά σου

κι έμεινα παντοτινά
μέσα στην καρδιά σου.

Τόσο μικρή,
μέσα στα δυο σου χέρια,
μα ένιωσα πως με φυλάς
σαν τον ουρανό κι όλα τα αστέρια.

